

Sygn. akt IV CSK 431/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. T.

przeciwko B. Spółce Akcyjnej

z siedzibą w B.

o ustalenie nieważności uchwał ewentualnie uchylenie uchwał,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 4 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 762/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 360 (trzysta
sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód M. T. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 marca 2015 r., oddalającego apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 14 lipca 2014 r. w sprawie o ustalenie nieważności uchwał, ewentualnie o uchylenie uchwał rady nadzorczej pozwanej spółki akcyjnej „B.” S.A. z siedzibą w B.

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania lub wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły.

Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c.

W skardze wskazano na zagadnienie prawne związane z reprezentacją pozwanej w sprawie o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c. w związku z art. 58

§ 1 i 2 k.c. nieważności uchwały rady nadzorczej spółki akcyjnej w przedmiocie odwołania z funkcji członka zarządu, wszczętej przez tego członka zarządu.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej, ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności (por. postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ. i z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.).

Zagadnienie prawne, na które powołał się skarżący nie spełnia wymogu ustawowej przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż, co zasadnie podniósł Sąd Apelacyjny, jak również strona przeciwna w odpowiedzi na skargę, stanowisko, że art. 379 § 1 k.s.h. odnosi się do członka zarządu, a nie byłego członka zarządu, jest dominujące nie tylko w judykaturze (por. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 2001 r., I PKN 322/00, OSNAPiUS 2002, Nr 24, poz. 600; z dnia 24 stycznia 2002 r., I PKN 838/00, nie publ.; z dnia 23 stycznia 2004 r., I PK 213/03, nie publ.; z dnia 26 września 2006 r., II PK 47/06, OSNP 2007, Nr 19-20, poz. 271; z dnia 4 grudnia 2008 r., II PK 134/08, nie publ.), ale i w doktrynie.

Przyjęcie powyższego stanowiska, prowadzi do wniosku, że w toku procesu przed obiema instancjami, pozwany był należycie reprezentowany, a więc w sprawie nie zachodzi druga z powołanych przesłanek mających uzasadnić przez skarżącego przyjęcie skargi do rozpoznania - nieważność postępowania cywilnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.